

כתוצאה ממונת-יתר של סמים — והרבנים מסבירים מדוע זה נעשה

לא היו לו. הן יצאו לשעה וחזרו לישון בביתו. "שמעתי אותה מחרחרת כל הלילה, אבל חשבתי שכך היא נושמת", סיפר הבחור שבכיתו מתה. בכוכר מצאו אותה שני ידידיה מתה. גם ויקי נברקה במכון הפאטולוגי וממנו הגיעה אל בית-הקברות.

השלישית היא גאולה ברזילי. על קיברה לא כתוב בת כמה היתה במוות, אך גם היא מצאה את המוות דרך ההרואין.

איננה מספיקה. מייד, בצאתה מבית הסוהר, היתה ויקי חוזרת אל הסם. זמנמה לפני מותה היו זרועותיה נקובות לגמרי. היא לא מצאה יותר מקום שלם להזריק בו את הרעל הלכן. על כן נהגה בסוף ימיה להזריק בוורידיו צווארה.

מותה של ויקי היה עצוב ומדכא. היא הגיעה ערב אחד יחד עם ידידה, נרקומנית גם היא, אל חבר, שהתגורר לברו. השתיים ביקשו ממנו סמים, אך

לזנות. בגלל עבירות אלה הגיעה לכלא. שמונה פעמים ישבה ויקי בבית-הסוהר נווה תרצה ובכל פעם נגמלה מהסם מחדש. בנווה-תרצה קשה מאוד להשיג סמים, מספרת רעיה אפשטיין, שהיתה באותו זמן מנהלת בית-הסוהר. לפעמים מבריחות אסירות מעט סמים ברחם, אולם האספקה דלה ובלתי-ידידה. אלה המכורות לסמים קשים מקבלות את תחליף-הסם או נגמלות כליל. אולם הגמילה הגופנית

"כדי להזהיר את האחרים!"

האמנם ייחודה החברה קדישא של תל-אביב חלקת-קבר מיוחדת לנרקומניות? הרבר נראה כמעט ברור משורת הקברים הללו. עובד בבית-הקברות, שלא רצה להודות בשמו, אמר כי הדת היהודית מחייבת לקבור כל אדם בין בני-סוגו. ילדים עם ילדים, מתאבדים עם מתאבדים וגם נרקומניות עם נרקומניות.

הוא לא ידע היכן כתוב הדבר בספרייה, אולם היפנה אותנו אל משרד החברה קדישא בבית-הקברות. מצלמתו של ציון ציפריס, צלם המערכת, גרמה התרגשות רבה בין עובדי המישרד. הם החלו בהתרועעות מסחררת ואמרו, כי אינם מוסמכים לשוחח עם עיתונאים. "תפנו לישראל ארליך, בחברה קדישא בתל-אביב," אמרו לנו. "הוא יסביר לכם הכל".

ישראל ארליך נשמע זועף וזהיר מאוד בטלפון, כאשר שמע כי הוא מדבר עם עיתונאי. "אני עוסק רק באדמיניסטרציה, אינני רוצה לתת לכם פרטים, בוודאי לא בטלפון." סיים את השיחה. אפשר היה לשמוע את אנחת-ההקלה כאשר הגיח את השפופרת במקומה. הוא היפנה אותנו אל הרבנות בתל-אביב, כדי לקבל פרטים על ההלכה הנוגעת לסידורי-קבורה.

הרב אליעזר הגר, המזכיר הכללי של הרבנות בתל-אביב, היה חביב מאוד. הוא נראה משועמם מעט בחדרו הגדול והבורד ושמח להסביר את ההלכה היהודית בעניין: "אין קוברים צדיק עם רשע", הסביר. "הדבר נובע מהתנ"ך, כאשר אחד מנביאי-הבעל נקבר ליד נביא-אמת. היה צורך להר" ציא את גופתו של נביא-השקר מן המקום", הסביר הרב.

הוא המשיך וסיפר כי אפילו רשע גדול אין קוברים ליד רשע קטן ממנו. הרבר נקבע בתקופה שבה היו צדיין נוהגים להוציא להורג פושעים ביהודה. מי שנידון לסקילה לא היה נקבר ליד מי שנידון לשריפה. כיוון שהיה הברל כרשעותם, על פי העונש השונה שקיבלו.

"ילדים שלא ידעו טעם חטא, קוברים יחד", אמר הרב וסיפר כי ככל בית-קברות בארץ נהוג להשאיר חלקת-קבר לילדים. זהו מינהג ישן. המתאבדים נקברים ליד הגדר, מקום שבו היו נוהגים לקבור "קבורת חמור". אבל זה לא פשוט כל כך היום. הוא אומר, "מכיוון שהיתה התפתחות בהלכה, קבורת המתאבדים בחלקה נחתה איננה באה כדי לפגוע בהם, אלא יותר כדי להזהיר את האחרים על הגורל הצפוי להם אם יתאבדו", הוא מציין.

הרב הגר לא שמע על חלקה מיוחדת לנרקומניות, אבל אחרי שהסכנו את תשומת ליבו לשורת המציבות בקצה בית-הקברות, מצא כי הדבר הגיוני. הוא ראה את סרט-הטלוויזיה על אייל, הנרקומן, והתרשם מאוד. "הרי מי שלוקח את סם-המוות הזה הוא בגדר מתאבד", מסביר כבוד הרב, "ולכן ייתכן מאוד שמתייחסים אליהם כמו אל מתאבדים וקוברים אותם יחד, במקום נפרד".

קשה להאמין כי יש שורת מציבות המכילה כליכוד הריבה סבל אנושי ויגון כמו השורה הנידחת של שבע המציבות בחולון.

בקטטה בין שני סוחרים-סמים על רקע קינאתה של חווה לבחורה אחרת. חווה, שהיתה צריכה להיות עדה ראשית במישפט-רצח, מתה ממנת-יתר לפני העדות מעלה, מימין) היא נראית אחרי שנפצעה בסכין, חווה קטלן עברה סבל נורא בחייה. בתמונה (ל-)

לברה, אלא עברה להתגורר עם סוחר-סמים אחר, יהושע רסין, נותר בה, כנראה, רגש לעיישה.

עולמם של הנרקומנים בתל-אביב הוא קטן וסגור. לא עבר זמן רב וחווה ועמירה נפגשו. היה זה כאשר עמירה הגיעה לביתו של רסין, כדי לקנות סם. חווה הציצה מבדלן לחלון וראתה את מכוניתו של אהובה לשעבר, עיישה, מחכה בפנית הרחוב. היא לא יכלה

להתאפק והחלה צועקת על עמירה ומוהירה אותה: "עיישה הוריד אותי לזנות, תיזורי שלא יעשה לך אותך דבר", אמרה לצרתה הצעירה.

עמירה ירדה מהבית וסיפרה את כל הסיפור לעיישה. הוא נפגע והחליט להתנקם. אחרי שעה קצרה הופיעו עיישה ואחיו, יחד עם עמירה, בביתם של רסין וחווה. התפתחה קטטה שבמהלכה נרצח רסין וחווה נפצעה קשה מפגיעות סכין.

אחרי שהחלימה, היתה חווה אמורה להיות עדת-התביעה העיקרית בתיק-הרצח נגד האחים עיישה ועמירה פימנטל. המישטרה החזיקה אותה בבית אביה, טיפקה לה תחליף-סם, ושמרה עליה. אולם למרות כל זה נמצאה חווה מתה בחדרה לפני שהספיקה להעיד בבית-המישפט.

חקירה מיוחדת התבצעה כדי לגלות את סיבת-המוות, אך לא היה ברור אם חווה מתה ממנת-סם עודפת, או מחומר שעורבב בסם רעיל. היא נקברה בשנת

"אין לקבור צדיק

ליד רשע — וכל

אדם עם בני-סוגו"

1983 לצידן של שש הנשים הצעירות בשורת הארוות.

להזריק בצוואר

במרחק שלושה קברים מחווה קטלן נמצא קיברה של צעירה אומללה אחרת, ויקי עבדללה, או ויקי עובריה, כפי שנהגה לקרוא לעצמה. ויקי מתה בגיל 27, בשנת 1982. ויקי התחילה להשתמש בחשיש בגיל 12, בשכונה. מהר מאוד עברה להשתמש בסמים קשים והתמכרה להם.

כאשר עברה ויקי להשתמש בהרואין היה לה צורך לממן את הסם היקר. היא התחילה לגנוב ואף ירדה